

en Roman i fjorten Bind, som han hver Vinter bragte med hjem fra Jomfru Jordan og Gang paa Gang studerede med samme Beundring og Spænding.

„Det var vel En, der vilde snakke med Sidenius,“ spurgte han uden at løfte Øjnene fra Bogen.

„Ja,“ svarede Madammen, — hun trak med en frysende Bevægelse sit lille Skuldersjal tættere om sig, lagde en Skovlfuld Tørvegumlinger paa Ilden i Kakkelovnen og satte sig i sin Armstol med sit Strikketøj. Hverken hun eller hendes Mand var af mange Ord i disse Dage. De kunde ikke komme bort fra, at deres Logerende havde forandret sig i den sidste Tid og slet ikke til sin Fordel. Han havde jo nok ogsaa før kunnet slaa sig lovlig stærkt løs; men disse Svireanfald, som han dengang selv spøjte med, havde aldrig været mange Dage. Nu derimod havde han i næsten tre Uger kun sjelden været hjemme, og naar de saa ham, var han tavs og utilgængelig og misfornøjet med alting, saa han endog havde talt om at ville flytte. Det kunde nu heller ikke være det bedste Selskab, han søgte, dersom det da var sandt, hvad han en Dag lod et Ord falde om, at han havde kendt den kongelige Fuldmægtig, som forleden havde taget Gift, hvad der havde staaet saa meget om i Bladene.

Saa havde de nu ogsaa faaet en anden Grund til at beklage sig. De havde i den sidste Tid ikke faaet deres Leje, og desuden blev de daglig rendt paa Døren af paatrængende Personer, der mødte med Regninger fra Skomagere og Skræddere, som han skyldte Penge.

„Hvad var det for en Person, der var dernede og vilde snakke med Sidenius?“ spurgte Højbaadsmanden omsider.